

ROČNÍK 1949

ČÍSLO 2

BIBLIČKÉ ÚKOLY

„KROK V PRAZE“ V PRAZE

Pravda.

N. 27. Mat. 7, 21.
P. 28. 5. Mojž. 8, 18.
Ú. 29. Žalm 16, 11.
S. 30. 1. Kor. 1, 5—7.

Č. 31. Job 19, 25.
P. 1. Jan 8, 12.
S. 2. Jer. 13, 16.
Z. s. 18.33.

1. úkol. — 2. dubna 1949.

Blahoslavení milosrdní.

1. Jak se máme zachovat v pokušení? Přisl. 1, 10.

2. Jaké stanovisko máme zaujmout k příkázáním Páně? Př. 3, 1. 2.

3. Jaké názorné napomenutí je nám dáno o milosrdenství a pravdě? Jaké požehnání záleží v takovém konání? V. 3. 4.

Milosrdenství nebo soucit nesnáší žádné sobectví, nenávisť a surovost, pravda vylučuje jakýkoli podvod, vědomé nebo nevědomé pokrytectví a úmyslný klam. U Luk. 6, 36 prosí Spasitel, abychom byli milosrdní jako náš Otec nebeský. Žalm 108, 5.

4. Jak zapomínali lidé na milosrdenství? Ez. 34, 4.

Sláva nebes se zjevuje, pozvedáme-li padlé a potěšujeme-li zarmoucené; a kde v srdcích přebývá Kristus, tam se také projeví. Kristovo náboženství bude všude požehnáním; tam, kde působí, bude šířit světlo.

Spolehlivý pomocník.

5. Na koho máme spoléhat podle rady moudrého muže? Př. 3, 5.

Bůh chce činit velké věci pro ty, kteří mu důvěřují.

6. Jaké požehnání je zaslíbeno těm, kteří doufají v Pána? Iz. 26, 3; Jer. 17, 7.

Zasvětime-li svůj život jeho službě, nemůžeme se nikdy dostat do postavení, z něhož by Bůh neměl východiska. Ať jsme

kdekoli, máme vždy vůdce, který nám ukazuje cestu; máme bezpečného rádce i v nejrůznějších těžkostech; jsme-li v starostech a trápení, cítíme-li se osamoceni, máme vždy soucitného přítele! Kristus nás nikdy neopustí, ani když se v nevědomosti dopouštíme chyb.

Nejnebezpečnější hřích.

7. Jaká další rada je nám dána? Př. 3, 7a; Iz. 5, 21.

Nic není Bohu tak nepříjemné a lidské duši tak nebezpečné jako pýcha a domýšlivost. Je to nejbeznadějnější a nejnevyléčitelnější hřích.

8. Jak nakládá Pán s těmi, které miluje? Proč? Zj. 3, 19; Jan 15, 2.

Ohnivá pec má přechiřňovat, nikoli spalovat. Ruka, která poníží až do prachu, kárá hřích a zahanbuje pýchu a ctižádost, zároveň pozdvihuje zkroušené i ztrápené. Ten, který trestání dopouští, táže se s největší účastí: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“

9. Jak se máme chovat k trestání Páně? Př. 3, 11.

Tento úsek jeho zkušenosti byl nejslechetnější z celého jeho života, kdy v nejkřutějším bezpráví a nejhorším obvinění byl pokorný, nesobecký, velkomyslný a poddaný... Kdyby Bůh byl Davida nepotrestal a dovolil mu dále klidně a ve štěstí sedět na trůně, ačkoli přestoupil božské předpisy, měli by pochybovači a nevěrci omluvu, poukazují-li na děj Davidův jako na pohanu biblického náboženství. Ale v Davidově zkušenosti Pán ukazuje, že nemůže hřích trpět ani omluvit. A Davidova zkušenost nám umožňuje vidět velké cíle, jež Bůh má při potírání hříchů; i v nejtemnějších soudech můžeme sledovat jeho úmysly pro naše dobro. Mrskal Davida metlou, ale nezničil ho.

10. Co přináší trestání, přijímáme-li je? Žid 12, 11.

Bůh neustále pečuje o své dědictví. Na své dítky nikdy nedopustí utrpení, které by nebylo nutné k jejich přítomnému nebo věčnému blahu... Zkoušky a pokušení, jež přicházejí na jeho dítky, mají sloužit k tomu, aby se prohloubila jejich zbožnost a aby více využítkovaly vítězství, dobytého na kříži.

Spravedlnost a dobročinnost.

11. Jak se máme chovat k potřebnému, dal-li nám Bůh prostředky? Př. 3, 27.

12. Jakými slovy je nám zdůrazněna pohostinnost a dobročinnost? Př. 3, 28.29.

Tento zdvořilý skutek je u Pána dosti důležitý, aby byl uveden v jeho Slově; a tisíc let později poukázal na to apoštol, osvěcovaný Duchem Božím: „Na přívětivost k hostům nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří, nevěděvše, anděly za hostě přijímali.“

13. S kým se máme stýkat? Žalm 119, 63.

14. Co zjevuje ten, kdo radu přijímá anebo kdo ji odmítá? Př. 12, 15; 13, 18.

„Komu není rady, tomu není pomoci.“

Čtení bible: 1. Sam. 28. — 2. Sam. 17.

Světlo světa.

1. 3. Iz. 9, 2.

2. 4. Jan 1, 9.

3. 5. 1. Jan. 3, 19. 20.

4. 6. Žalm 118, 27.

5. 7. 2. Kor. 4, 6.

6. 8. 2. Sam. 22, 29.

7. 9. Sk. 26, 19.

8. Z. s. 18.44.

2. úkol. — 9. dubna 1949.

Bázeň Páně.

Počátek moudrosti je bázeň Hospodinova.

1. Které důrazné Boží slovo ukazuje co je povinností člověka? Kaz. 12, 13.

Rčení „bát se“ znamená tolik jako „vzhlížet s bází a úctou“; ≡ to touha po odstranění toho, co se nemůže líbit Bohu. Tuto touhu zjevuje pouze ten, kdo má hlubokou lásku k Bohu.

2. Který dar má svůj původ v bázní Hospodinově? Př. 1, 7.

„Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytectví.“ Jak. 3, 17. „Je čistá, není smíšená s falešnou vědomostí nebo falešným učením; není uminěná ani vysokomyslná, ani přísná, nýbrž něžná, pokojná a upřímná.“

„Předně moudrosti, moudrosti nabývej, a za všecko jmění své zjednej rozumnost.“ Př. 4, 7.

3. Jak získáme tento dar? Jak. 1, 5. 6.

Ten, kdo louží po této moudrosti, nebude zklamán. Nejenže se od velkého Učitele naučí, co má dělat, ale též jak to má dělat, aby se to Bohu líbilo.

4. Proč se máme přidržel této moudrosti, jež má svůj původ v nebesích? Př. 3, 21—24.

Moudrost anebo bázeň Hospodinova není pouze jednotlivý dar milosti, nýbrž zahrnuje v sobě množství jiných darů; má proto věčnou hodnotu a dává nám jistotu, že dosáhneme věčného života, milosti, bezpečnosti a pokoje.

5. Jak pohlíží Bůh na ty, kteří se ho bojí? Sk. 10, 35.

6. Jaké zaslíbení dává Pán těm, kteří ctí jeho jméno? Luk. 1, 50; Mal. 4, 2.

Požehnání bázně Boží.

7. Jak vyjádřil Bůh svou obavu o věrnost svých dítek? 5. Mojž. 5, 29.

8. Jaká čest je připravena těm, kteří se bojí Hospodina? Mal. 3, 16. 17.

9. Jakého ujištění se dostává všem, kteří se bojí Boha? Žalm 33, 18. 10; 34, 10.

10. Čím si mohou být jisti bojící se Hospodina, jsou-li v pokušení a utrpení? Žalm 103, 13—17.

Těm, jejichž srdce dosud není v pravém vztahu k Bohu a kteří dosud nejsou pevní v smlouvě s ním, dostává se Božího soucitu a milosrdenství. „On jsa milosrdný, odpouštěl nepravosti jejich a nezahladil jich; častokrát odvracel hněv svůj, neboť pamatoval, že jsou tělo, vítr, který odchází a nevrací se zase.“ Žalm 78, 38. 39. Bojící se Boha mohou si odpočinout na milují-

cím srdci Otcově. Neboť ač všichni lidé obdrží něco z této dobro-
tivosti, spravedlivým se dostane zvláštních požehnání.

Napomenutí k věrnosti.

11. Jaké napomenutí Páně týká se mládeže? Př. 23, 17. 19.

Pán chce dát do srdcí těch, kteří ho hledají, bázeň Boží, která obohacuje život a podporuje snaživost. Všichni bychom měli vděčně a ochotně odpovědět: „O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka: Hleďte tváře mé.“ Žalm 27, 8. Pamatujme vždy na radost, kterou Pánu způsobíme, když se sami odevzdáme jeho vedení.

12. Jaká výzva vidoucího v starověku platí plně i pro nás v přítomnosti? 1. Sam. 12, 24.

Čtení bible: 2. Sam. 18. — 1. Král. 8.

Světlo světa.

N. 10. Fil. 2, 15.

P. 11. Žalm 90, 16.

Ú. 12. 1. Kor. 3, 13.

S. 13. Ef. 1, 18.

C. 14. Mat. 6, 22. 23.

P. 15. Jak. 1, 17.

S. 16. 1. Jan. 2, 10. 11.

Z. s. 18.55.

3. úkol. — 16. dubna 1949.

Bohabojný král.

Mladý král.

1. Co praví Písmo svaté o povaze Ezechiášově? 2. Král. 18, 5. 6.

2. Jaké okolnosti vládly v lidu, když mladý Ezechiáš nastoupil na trůn? 2. Par. 28, 24. 25.

3. Co učinil Ezechiáš, když — v rozhodující hodině — dosedl na trůn? 2. Par. 29, 3—8.

Micheáš a Izaiáš se upřímně snažili obrátit lid k Pánu; mělo to již být tak, že Ezechiáš právě jako mladý muž na zkaženem dvoře svého nesvědomitého otce ocenil jejich námahy a sám se rozhodl, že půjde cestou, kterou mu vidoucí naznačovali.

4. Jak vhodně promluvil král k duchovním vůdcům lidu, chtěje v nich probudit chuť a lásku k jejich službě? V. 11.

„Vás zajisté vyvolil Hospodin!“ Je to opravdu milost a svatá odpovědnost, je-li někomu od Pána svěřen byť i sebemenší úkol! Ten, kdo je určen k nějaké zvláštní službě, nesmí ji nikterak zanedbávat!

5. Co učinil Ezechiáš pro obnovení uctívání Boha? Jak lid přijal toto pozvání? 2. Par. 30, 1. 13. 26.

6. Jak tato slavnost působila k obnovení víry? 2. Par. 31, 1.

7. Co podnikl Ezechiáš dále, aby utvrdil své dílo? V. 2. 4. 5.

8. V čem záleželo tajemství úspěchu Ezechiášova? V. 21.

Ezechiáš, záchrance vlasti.

9. Jak zhoubně působilo odpadnutí Izraele na národy? 2. Par. 32, 17.

Když národové viděli duchovní slabost a odpadnutí Izraele a Judy, nebáli se jména Božího; naopak, rouhali se mu. Iz. 52, 5.

10. Co zavinil tento strašný stav v Judstvu? 2. Par. 32, 1.

11. Co učinil král, aby zastavil postup nepřitele? V. 2—5.

12. Jak dodával Ezechiáš svým hejtmanům odvahy? Jak přijal lid jeho nebojácná slova víry? V. 6—8.

13. Kam se odebral král, když slyšel a četl urážky assyrského krále? Co se tázal Izaiáše? 2. Král. 19, 1—4.

14. Co leželo králi na srdci, když prosil o vysvobození od vychloubačných Assyřanů? V. 19.

15. Jak zněla Boží odpověď na prosby, jež k němu v této největší nouzi byly vyslány? V. 32—36.

„Dobrý jest Hospodin, silou jest v den soužení, a zná ty, kdož v něho doufají.“ Nah. 1, 7.

Čtení bible: 1. Král. 9. — 2. Král. 1.

Světlo světa.

N. 17. Oz. 6, 3.

P. 18. Mat. 9, 29.

Ú. 19. 5. Mojž. 29, 29.

S. 20. 2. Mojž. 10, 22. 23.

Č. 21. Mar. 5, 19.

P. 22. Mat. 5, 16.

S. 23. Iz. 60, 19.

Z. s. 19.06.

4. úkol. — 23. dubna 1949.

Nemístná bázeň.

Strach zneuctěním Boha.

1. Kdy vznikl na zemi pocit bázně? 1. Mojž. 3, 10.

2. Uveď vhodný příklad strachu vyplývajícího z provinění proti lidem? 1. Mojž. 45, 3.

3. Jakými slovy chce Bůh zapudit strach? Které důvody uvádí, že se v čas nebezpečí nemusíme obávat? Iz. 51, 12; 43, 1. 2.

4. Jakou radu dává Kristus ve chvílích strachu? Mat. 10, 28.

Základ nebojácnosti.

5. Proč nemá v našich srdcích přebývat strach? Žalm 62, 2. 3. 6—9. 12.

Pán nás povzbuzuje, abychom mu plně důvěřovali. Pravi skrze svého proroka: „Nebojž se, nebo já jsem s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě a pomáhati budu tobě a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své.“ Iz. 41, 10. Pocítil-lis důvěru a klid, když ses ve strachu a v nebezpečí uchopil pevně pravice přítele, chápeš již dost nádherně zaslíbení Otce v nebesích.

6. Jaké povážlivé následky měl strach za časů Pána Ježíše? Jan 7, 13; 12, 42.

7. Jaký vliv mají bázlivi na jiné? 5. Mojž. 20, 8.

„Kdo se bojí — brzo padne.“ Př. 29, 25. Tak je tomu vždy u jednotlivce i u těch, kdož jsou pod jeho vlivem.

8. Co zranilo Spasitele? Mat. 26, 56. 69. 70.

Velký zármutek naplnil srdce Ježíšovo. Takovou ránu nemohl mu zasadit nikdo z nepřátel. Vlastní učedník zapřel Spasitele, který měl právě podstoupit zkoušku před Kaifášem. Dokonalá láska vyhání bázeň. 1. Jan. 4, 18, To je naše naděje, že můžeme být Bohu věrni.

9. Jak se projevuje strach bezbožného? Jakou odlišnou vlastností se vyznačuje spravedlivý? Př. 28, 1.

10. Proč se křesťané nemusí bát, i když je svět navštíven neštěstím, nemocí a hladem? Žalm 91, 3—7; Dan. 12, 1.

Příklady nebojácnosti.

11. Jak dokázal Nehemiáš ve velké zkoušce svou nebojácnost? Neh. 6, 10. 11.

Semaiáš radil Nehemiášovi, aby se zachránil útekem do chrámu. Navedli ho k tomu Nehemiášovi nepřatelé. Kdyby byl Ne-

hemiáš přistoupil na tuto úskočnou radu, byl by se vzdal své viry v Boha a lid by ho byl považoval za zbabělce. Bylo by bývalo od něho zcela nesprávné, kdyby on, který se ujal tak důležitého díla a který důvěřoval moci Boží, ze strachu se byl rychle ukryl. V lidu by se byl rozšířil nepokoj, každý by byl hleděl dostat se sám do bezpečí a město by bylo bývalo zůstalo bez ochrany a bylo by padlo za oběť nepříteli.

12. Odkud pramenila Davidova bezstarostnost? Žalm 27, 1; 118, 6.

13. Jaká bázeň by měla zahnat veškerou lidskou bázeň? Fil. 2, 12. 13.

Bůh si nepřeje, abyste se obávali, že přestane plnit svá zaslíbení, anebo že jeho trpělivost a soucit pomine. Ale bojte se, kdyby se vaše vůle nechtěla podříditi vůli Kristově, aby vaše vrozené, přivlastněné a udržované rysy povahy neovládly váš život. „Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění i skutečné činění.“ Obávejte se, aby vaše vlastní já se nepostavilo mezi vás a velkého Mistra; bojte se, aby vlastní já nezmařilo vznešený cíl, jehož Bůh skrze vás chce dosáhnout. Bojte se důvěřovat vlastní síle, bojte se vyprostit svou ruku z ruky Kristovy a jít životem bez něho.

Čtení bible: 2. Král. 2.—19.

Světlo světa.

N. 14. 2. Petr. 1, 19.

F. 15. Žalm 36, 7. 8.

G. 16. 2. Sam. 23, 3. 4.

H. 17. Jan 11, 25.

Č. 28. Mich. 7, 8.

P. 29. Jer. 45, 5.

S. 30. Ab. 3, 4.

Z. s. 19.17.

5. úkol. — 30. dubna 1949.

Zmužile a věrně.

Zachován a vychován pro svůj úkol.

1. Komu vděčil Mojžíš po svém narození za zachování svého života? Žid. 11, 23.

Mojžíšův otec Amram žil 137 let. (2. Mojž. 6, 20.) Víme však o něm jen to, že při vysvobození pomáhal zachraňovat svůj lid. Jeho velká víra ho činila neohroženým k zákonu královskému.

2. Jaký podíl měla na záchraně dítěte starší sestra? 2. Mojž. 2, 7—9.

Tato mladá dívka měla malý podíl na velké události, kterou v této době nebesa připravovala. Kdyby Marie byla bývala méně bdělá, méně přesná a méně zdvořilá, byl by se Mojžíšův život zajisté vytvářel jinak.

Kdo má v Božích záměrech vyplnit nějaký úkol, tomu se dostalo nejen zvláštního vyznamenání, ale i velké odpovědnosti.

„Šlechtná povaha je výsledkem sebekázně, podřizování se a obětování vlastního já službě lásky k Bohu a k lidem. Mládeži by měla být vštěpována skutečnost, že dary, které má, nejsou její vlastní. Síla, čas i rozum jsou propůjčené poklady od Boha; a každý mladý člověk by jich měl použít pouze pro to nejvyšší, k dobru všech lidí. Je to ratolest, od níž Bůh očekává ovoce. Mladý člověk je správcem, jehož síla a schopnosti musí růst. Každý mladý muž, každé dítě uctí Boha tím, že své síly a schopnosti použije k povznesení lidstva.“

3. Kterými dvěma směry byl Mojžíš vychován? Sk. 7, 22.

Bůh vyslyšel matčiny modlitby; její víra byla odměněna. S hlubokou vděčností chopila se nyní své jisté a šťastné úlohy. Využila věrně vhodné chvíle, aby dítě vychovala pro Pána. Věřila, že byl zachován k nějakému velikému dílu, a věděla, že brzy jej bude musit odevzdat jeho královské matce, kde bude uprostřed vlivů, které jej spíše od Boha odvedou. To vše konala v jeho výchově mnohem pilněji a pečlivěji nežli při svých ostatních dětech. Snažila se naplnit jeho mysl bázní Boží a láskou k pravdě i k spravedlnosti a modlila se, aby byl uchován zhoubných vlivů. Ukázala mu bláhovost a hřích modlářství a záhy ho naučila pokleknout a uctívat živého Boha, který sám ho může vyslyšet a pomoci mu z každé nouze. Ponechala si hocha, jak dlouho mohla, ale když mu bylo asi dvanáct let, musila jej vydat.

Mojžíšova stálost a věrnost.

4. Jak byla zkoušena Mojžíšova věrnost k pravdě a právu,

když se připravoval pro své nastávající životní dílo? Žid. 11, 24. 26.

Podle egyptského zákona musili se všichni, kteří nasedli na trůn faraonů, stát členy kněžské kasty, a Mojžíš, zjevný dědic, měl být kněžími zasvěcen do tajů národního náboženství. Odepřel však uctívat modly. Hrozili mu ztrátou koruny, bude-li se i nadále přidržovat staré víry, a varovali ho, že dcera knížete jej zavrhne. On však nezměnil své rozhodnutí: nebude prokazovat čest nikomu kromě Bohu, Stvořiteli nebe a země. Nikdo nemohl jeho důkazy vyvrátit anebo změnit jeho předsevzetí; přesto však mlčky jeho stálost trpěli, poněvadž měl vysoké postavení a přízeň krále i lidu.

5. Jak dlouho žil na egyptském dvoře královském? Sk. 7, 23.

6. Proč utekl Mojžíš z Egypta? V. 24—29.

Mojžíš se dopustil téže chyby, jakou činili často jeho otcové, neboť vzal do svých rukou to, co zaslíbil činit Bůh. Bůh nechtěl svůj lid vysvobodit násilím, jak se domníval Mojžíš, nýbrž svou vlastní mocí, aby jemu samému byla vzdána čest. Bůh však použil tohoto předčasného činu k dosažení svého záměru. Mojžíš nebyl připraven pro své velké dílo. Musil se ještě učit nespolehat na lidskou sílu a moudrost, nýbrž očekávat splnění zaslíbení mocí Boží... Ve škole sebezapření a lopocení měl se naučit trpělivě ovládat svou přirozenou povahu. Nežli mohl moudře vládnout, musil se naučit poslušnosti.

Hotov k službě.

7. Jak se cítil Mojžíš, když po 40 letech dostal příkaz, aby šel do Egypta? 2. Mojž. 4, 10—13.

Muž, který přijme odpovědnost, kterou Bůh naň vkládá, a snaží se z celého srdce ji správně nést, bude silný a zdatný. Byť jeho místo bylo nepatrné a možnosti omezené, dojde právě velikosti, důvěřuje-li Boží síle a snaží-li se své dílo věrně vykonat. Kdyby byl Mojžíš spoléhal na vlastní sílu i moudrost a nový úkol přijal žádostivě, byla by se ukázala jeho neschopnost k takovému dílu. Cítí-li muž svou slabost, je to alespoň důkazem, že poznává velikost svěřeného mu díla a že Boha učiní svým rádcem a svou silou.

Uposlechne-li někdo výzvy k službě, bere na sebe velkou odpovědnost; ale velkou odpovědnost má i ten, kdo nepřijme úlohu, ke které je povolán. Šťastní ti, kdož volání následují; ti mohou nakonec s Kristem říci: „Dílo jsem vykonal, kteréz jsi mi dal.“ Jan 17, 4.

8. Z čeho mohl Mojžíš čerpat útěchu a posllu, že Bůh převzal vedení? 2. Mojž. 3, 2—6.

9. Která pozdější modlitba Mojžíšova dosvědčuje, že se plně vžil do své úlohy? 2. Mojž. 32, 10—13. 32.

Bůh zkoušel svého služebníka; vyzkoušel jeho věrnost i lásku k bloudícímu, nevděčnému lidu, a Mojžíš v této zkoušce dobře obstál. Jeho účast nepramenila ze sobeckých pohnutek. Blaho lidu Božího bylo mu milejší než osobní čest, než přednost stát se otcem mocného národa. Bůh měl zálibení v jeho věrnosti, skromnosti srdce a počestnosti.

Čtení bible: 2. Král. 20. — 1. Par. 12.

Slovo skutečností života.

N. 1. Jan 1, 14.
P. 2. 1. Jan. 1, 1.
Ú. 3. Jan 16, 13.
S. 4. Zj. 22, 13.

Č. 5. 1. Kor. 2, 14.
P. 6. Luk. 8, 11.
S. 7. Iz. 55, 2.
Z. s. 19.27.

6. úkol. — 7. května 1949.

Přímost.

Co je v tom zahrnuto?

1. Jak smýšlel Šalomoun o přímé životní cestě? Př. 4, 24—27.

Protože nás Pán miluje, pudí nás, abychom ostříhali všech jeho příkázání a neobraceli se napravo ani nalevo.

Bůh bude přehlížet činnost každého člověka a označí ji buď jako věrnost nebo nevěrnost. Vedle každého jména v knihách

nebeských je zaneseno velmi přesně každé nesprávné slovo, každý sobecký čin, každá nesplněná povinnost i každý tajný hřích s každou umělou přetvářkou. Zanedbané nebeské výstrahy a napomenutí, promarněné chvíle, nenapravené příležitosti, vliv vykonávaný k dobrému či zlému se svými dalekosáhlými následky, vše je zapsáno zaznamenávajícím andělem.

2. Co zvláštního náleží k přímé životní cestě? Zach. 7, 8—10; 8, 16. 17.

3. Jaké další vlastnosti vyznačují přímou životní cestu? Žalm 15, 1—5.

Mnoho těchto příznaků je spojeno s jazykem, neovládaným údem člověka. Jistý mnich, který neuměl číst, šel se k druhému mnichu naučit jeden žalm. Když se naučil místo: „Ostříhati budu cest svých, abych nezhrěšil jazykem svým“ (Žalm 39, 2.), odešel se slovy: „Stane-li se to skutkem, je to dost.“ Když po několika měsících dostal otázku, proč se nepřišel učit další místa, odpověděl: „Dosud neumím ani to jedno ovládat.“

Mezi tím, kdo svými slovy jiné pomlouvá a staví do špatného světla, a tím, kdo utrhače ochotně poslouchá, je pouze nepatrný rozdíl. Oba však jsou Pánu ohavností.

Výzva k opravdové poctivosti.

4. Jaké pokyny dává slovo Boží o pravé poctivosti? 5. Mojž. 25, 13—16.

Vymizí-li poctivost, vzniká ve společnosti nedůvěra. Síla společnosti se zakládá na důvěře, kterou má člověk k svému bližnímu. Kdo tuto důvěru zklame, zasadí společnosti těžkou ránu.

5. Jak hledí Pán na nepoctivé hospodaření? Př. 20, 10; 11, 1.

Tento pokyn nás vybízí, abychom byli čestní v jakémkoli styku s jinými; znamená též, že máme všestranně uspokojovat věrnou službu k prospěchu lidské společnosti.

Příklady věrnosti.

6. Uveď příklad poctivého správce! 1. Sam. 12, 2—5.

7. Kterými jasnými příklady chce nám Pán ukázat jaké cesty nepovažuje za poctivé? Joz. 7, 20. 21. 25; 2. Král. 5, 20—27.

8. Jak smýšlel David o lidech, kteří se uchýlovali s pravé cesty? Jakou odpovědnost měl jako král? Žalm 101, 3—7.

Zlaté životní pravidlo.

9. Jaké pravidlo nám dal Kristus, aby nám pomohl v poctivém a přímém styku s jinými? Mat. 7, 12.

Každým bezprávím proti bližním porušujeme zákon vesmíru.

V nebeských knihách je zapsán jako podvod každý pokus vytěžit něco z nevědomosti, slabosti anebo neštěstí jiného: kdo se upřímně bojí Boha, bude raději konat práci těžší, než by sloužil ziskuchtivosti, která utlačuje vdovu i sirotky a člověku nedopřeje, co mu náleží.

10. Jak se projevuje požehnání poctivosti člověka u jeho potomků? Př. 20, 7.

11. Které milostivé zaslíbení je dáno upřímnému? Žalm 84, 10.

12. Jaký vliv šíří upřímní? Mat. 5, 16.

Cesta posvěcení je přímá, bez jakýchkoli zatáček a postranních cest. Job byl muž přímý, který se bál Boha a nenáviděl zlé; a když přišly hrozné rány na něho, na jeho dům a usedlost, povzbuzovalo ho vědomí svědomité poctivosti. „Nebudou mluvití rtové moji nepravosti a jazyk můj vynášeti lsti. Odstup ode mne, abych vás za spravedlivé vysvědčil; dokudž dýchati budu, neodložím upřímnosti své od sebe. Spravedlnosti své držím se, aniž se jí spustím; nezahanbí mne srdce mé nikdy.“ (Job 27, 4—6.) Jméno Jobovo přetrvalo celá tisíciletí, ale zatemní-li se mysl pro právo, člověk slevuje a hyne.

13. Co je základem záměrného života? Mich. 6, 8.

Nevynechme ani jednu příležitost a prokazujme obtiženými a ztrápeným milosrdenství, něžnou péči a křesťanskou zdvořilost. Nemáme-li k tomu možnost, můžeme mluvit aspoň slova povzbuzení a naděje těm, kteří Boha dosud neznají a jež můžeme nejlépe přivést k němu cestou soucitu a lásky. Těm, kdož vyhledávají příležitosti, aby do života jiných mohli přinášet radost a požehnání, dává Pán přehojné požehnání. „A vyleješ-li lačnému duši svou a ztrápenou duši nasytíš-li; vzejde v temnostech světlo

tvé a mrákota tvá bude jako poledne. Nebo povede tě Hospodin ustavičně a nasytí i v náramně sucho duši tvou a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená a jako pramen vod, jehož vody nevysychají." Iz. 58, 10. 11.

Čtení bible: 1. Par. 13. — 2. Par. 7.

Slovo skutečností života.

N. 8. Jan 6, 35.

P. 9. Jan 6, 51.

Ú. 10. Luk. 13, 20. 21.

S. 11. Žalm 23, 5.

Č. 12. Žalm 80, 4. 5.

P. 13. Zj. 2, 17.

S. 14. Žalm 5, 4.

Z. s. 19.37.

7. úkol. — 14. května 1949.

Správné chování v těžkostech.

Hřích jednoho člověka působí zlobně na život jiných.

1. Jaký vliv byl hlavní příčinou nepříznivého okolí, v němž prožil Josef své mládí? 1. Mojž. 37, 19—24.

Jakobův hřích a mnohé události z něho pocházející zanechaly zlý vliv, který se projevil jako hořké ovoce v povaze a v životě jeho synů. Když tito synové dospěli, ukázaly se při nich povážlivé chyby. Následky mnohoženství se projevíly v rodině. Toto hrozné zlo vysušuje pramen lásky, a jeho vliv zeslabuje nejsvětější svazky. Žárlivost rozličných matek ztrpčovala život v rodině; dívky vyrůstaly v samých hádkách, kázeň se jim protivila, a otec byl pln strachu a starostí.

2. Jaké zlé jednání musel Josef snášet od svých starších bratří? 1. Mojž. 37, 4.

3. Co soudil Josef o špatném jednání svých bratří? V. 2b.

4. V čem vyvrcholilo jejich kruté nakládání s Josefem? V. 18—20.

Jakmile Josef spatřil kupce, uvědomil si ihned strašnou skutečnost. Stát se otrokem bylo cbávanější nežli smrt. V hrozně duševní úzkosti obracel se od bratra k bratru, ale marně. Někteří sice byli jati soucitem, ale báli se, aby se nezesměšnil, proto mlčeli; všichni cítili, že zašli příliš daleko, aby se mohli vrátit. Bude-li Josef ušetřen, poví to na ně bezpochyby otci, který jim nepromine jejich krutost k jeho miláčkovi. Zatvrdili svá srdce k jeho prosbám a prodali ho pohanským kupcům.

Na obrácení nikdy není pozdě! Jak mnohý se dopustí nespravedlnosti k druhým jenom proto, že nemá odvahy vzepřít se zlému.

5. Jaký dojem učinil Josef na svého egyptského pána? 1. Mojž. 39, 1—4.

Tajemství pravého štěstí.

6. V čem záleželo tajemství úspěchu, který provázel Josefův život? V. 5.

Nebyl to přímo zázrak, že se všeliké dílo Josefovi dařilo, ale Bůh žehnal jeho pílí, starostlivosti a působení. Josef vděčil svůj úspěch milosti Boží, a dokonce i jeho modloslužebný pán viděl v tom tajemství jeho příkladného zdaru. Kdyby nebyl neustále a promyšleně vynakládal veškeré své snažení, nebyl by dosáhl úspěchu. Bůh byl uctěn věrností svého služebníka.

7. Jaká vážná myšlenka působila na Josefovo rozhodnutí ve velkém pokušení? V. 9 b.

Kdybychom vždy pamatovali, že Bůh vidí a slyší vše, co činíme, a že vede přesný záznam o našich slovech a činech a že ze všeho musíme vydat počet, báli bychom se hřešit. Mládeži, pamatuj, že ať jsi kdekoli a činíš cokoli, jsi v přítomnosti Boží. Nic z našeho chování neujde jeho pozorování!

8. Jak se rozvíjela Josefova pravá podstata v žaláři? V. 21—23.

Ale pravá povaha Josefova zářila i v temnotě žaláře. Držel se pevně své víry a trpělivosti; po letech věrné služby dostalo se mu kruté odměny, ale to nemařilo jeho náladu ani důvěru. V jeho duši byl klid, poněvadž byl

TEOLOGICKÝ SEMINÁŘ
Církve adventistů s.ú.

V Sázavě
K N I H O V N A 17

mírnit bolesti jiných a tak zapomněl na vlastní bolest. Ve škole soužení připravoval ho Bůh pro větší dílo, a on to neodmítl. Ve vězení, kde viděl následky utlačování, tyranství a zločinu, naučil se spravedlnosti, soucitu a milosrdenství, které byly pro něho přípravou, aby své pozdější moci užíval s moudrostí a slitováním.

Osvědčil se v utrpení.

9. Oč prosil Josef svého spoluvězně, kterému prokázal mnohou laskavost a jemuž vyložil důležitý sen? 1. Mojž. 40, 14. 15.

10. Která příhoda pomohla Josefovi na svobodu, když se již byl naučil, čemu ho Pán chtěl naučit? 1. Mojž. 41, 1—15.

11. Jak se choval Josef, když se stal druhým mužem v Egyptě? V. 51—57.

Z vězení byl Josef povýšen na vládce nad celým Egyptem. Jako vichřice neuškodí skromnému kvítku v údolí, ale mohutný strom na vrcholu hory vyvrátí, tak nemohou být strženi do propasti ti, kdož si zachovali čest skromného života; ale mnozí, když přišel světský úspěch a zemský blahobyt, podlehli pokušením. Ale Josefův charakter snesl zkoušku doby zlé i blahobytu. V paláci faraonově byl Bohu právě tak věrný jako ve vězení. Byl dosud cizincem v pohanské zemi, vzdálen svých příbuzných, uctivačů Boha; ale věřil, že ho vede ruka Boží, a důvěřuje ustavičně Bohu, plnil své povinnosti.

12. Kdy a jakými slovy zjevil Josef svou víru? 1. Mojž. 45, 1. 5.

Josef své bratry velkomyslně ujistil, že nikoli oni ho poslali do Egypta, nýbrž Bůh. (1. Mojž. 50, 20.) Ačkoli Pán změnil čin bratří v požehnání pro mnohé, nezmenšil jejich vinu. Když byl Pán Ježíš ukřižován, stal se Spasitelem světa; ale zločin jeho vrahů byl ohavný.

13. Jak mohl Josef dosáhnout tak pevné povahy a moudrosti? Ef. 6, 13—18.

Josef se ve svém mládí spíše tázal, co je povinnost, a neřídil se svými náklonnostmi; poctivost, prostá důvěra a šlechetná

povaha mládí přinesly své ovoce v činech muže. Čistý a prostý život dobře působil na vývoj tělesných a duševních sil. Obecnoství s Bohem a zkoumání velkých pravd pozvedly a zušlechtily jeho duševní podstatu a posílily a prohloubily jeho mysl. Plnil věrně i nejmenší povinnosti, vychoval bohatství ducha pro nejvyšší službu. Kdo žije v souhlasu s vůlí Stvořitele, dosahuje nejsprávnějšího a nejslechetnějšího rozvoje charakteru.

Čtení bible: 2. Par. 8—28.

Slovo se stalo skutkem.

N. 15. 5. Mojž. 33, 25.
P. 16. Zalm 119, 138.
Ú. 17. Ef. 4, 14, 15.
S. 18. 1. Petr. 2, 1, 2.

Č. 19. Iz. 43, 9.
P. 20. Ef. 6, 11.
S. 21. Zj. 16, 15.
Z. s. 19.47.

8. úkol. — 21. května 1949.

Poslušnost Boha.

Vina a hřích.

1. Který čin člověka způsobil všecko zlo? Řím. 5, 12.
2. Na jakém základě musí člověk stavět, má-li obstát v bouřích? Luk. 6, 47.48.

Někdo může být ve svém srdci činitelem Slova a zdánlivě přece nevyhovuje jeho liteře. Kdo však upřímně touží rozumět liteře Slova a chce být poslušný, zazáří mu Slovo pravdy v pravý čas. (Jan 7,17.)

3. Co je lékem proti tomuto zlu? Žid. 5, 8.9.

„Pán trpěl za hříchů celého světa. Z milosti Boží nabízí se všem jako Zachránce bez rozdílu osoby.“ J. Kalvín.

4. Jak dosáhneme úzkého společenství s Kristem? Mat. 12, 50.

Všichni, kdo Krista u víře přijímají, vstupují s ním do svazku užšího než zemské příbuzenstvo. Jsou s ním jedno, jako on je jedno se svým Otcem.

Nutnost poslušnosti.

5. Co je podmínkou vejítí do věčného města Božího? Zj. 22, 14.

V kázání na hoře pravil Kristus: „Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž jest v nebesích.“ Nejsou-li naše slova provázena skutky, jsou bezcenná.

6. Jaké jsou následky neposlušnosti Božích předpisů? Ef. 5, 6; 2. Tes. 1, 7—9.

7. Proč je tak zdůrazňována poslušnost Božích předpisů? Jan 14, 21a; 1. Jan. 2, 4.5.

Lásku Boží si nemůžeme koupit dobrými skutky, ty však dokazují, že máme tuto lásku. Podřídíme-li svou vůli Bohu, nebudeme činní proto, abychom si zasloužili lásku Boží. Jeho lásku můžeme přijmout jen jako dobrovolný dar, a puzení touto láskou, rádi uposlechneme jeho přikázání.

8. Jakou poslušnost Pán žádá? Mat. 22, 37.

9. V čem — kromě naší lásky k Bohu — projevuje se naše víra? Jak. 2, 18.22.

Požehnání poslušnosti.

10. Co přinese každému poslušnost pravdy? 1. Petr. 1, 22a.

Člověk, který přemýšlí o slově Božím a řídí se jím, bude cele zušlechtěn. V práci rukou jeho budou pak zjevovány zásady zákona Božího tak, jako na pečeti. Jeho ruce nepřijmou úplatky a budou prosty všech neřestí a podvodů. Konají pak činy lásky a soucitu. Oči, hledící k cíli, jsou jasné a upřímné. Vzhled obličeje a šťastný pohled svědčí o změně toho, který slovo Boží miluje a ctí.

11. Jaké požehnání zaslíbil Bůh těm, kdož poslušně dbají jeho přikázání? Mat. 6, 33; Ef. 1, 3.

12. Co zaslubuje Pán těm, kteří kajícímě prosí o odpuštění své neposlušnosti? Iz. 1, 18.19.

Bůh je ochoten kajícímu odpustit, ale to není omluvou, aby někdo byl lhostejný k přikazům nebes.

13. V která slova shrnul Pán celé své dílo? Luk. 4, 18.19.

Toto dílo svěřil svým učedníkům. Hodláme-li uposlechnout jeho výzvy, všimněme si těchto pokynů: Potřeby duše mohou být utiшены pouze láskou Kristovou. Přebývá-li v nás Kristus, budou naše srdce naplněna božským soucitem; zapечатěné zdroje opravdové křesťanské lásky budou otevřeny. Bůh nežádá od nás pouze, abychom potřebným dávali dary, ale též abychom jim ukazovali přívětivou tvář, mluvili k nim povzbuzujícími slovy a stiskli jim laskavě a vřele ruku.

Čtení bible: 2. Par. 29. — Neh. 4.

Mocné slovo.

N. 22. Kol. 3, 16.

P. 23. Joz. 24, 15.

Ú. 24. Žalm 19, 8.

S. 25. Žalm 119, 15.

Č. 26. Iz. 65, 24.

P. 27. Iz. 61, 3.

S. 28. Iz. 1, 18.

Z. s. 19.56.

9. úkol. — 28. května 1949.

Poslušný a neposlušný bratr.

Plán vykoupení naznačen.

1. Čím byl Kain a Abel? 1. Mojž. 4, 2.

2. Jaké zaslíbení bylo dáno Adamovi a Evě, dříve než Bůh zlořečil zemi pro hřích? 1. Mojž. 3, 15.

Rozsudek, vyřčený nad našimi prvními rodiči, byl pro ně zároveň zaslíbením. Předpovídal boj mezi člověkem a satanem, ale též přísliboval, že posléze bude zlomena moc velkého odpůrce. Adam a Eva stáli jako vinníci před velkým Soudcem a očekávali rozsudek, jež svým přestoupením zaviniili; ale dříve než zvěděli, že jejich údělem má být život plný námahy a bolesti a že se mají opět obrátit v prach, slyšeli slova, která v nich musila vzbudit naději. I kdož měli trpět v moci zlého nepřítele, mohli hledět vstříc konečnému vítězství.

3. Co obsahoval plán vykoupení, jak to bylo naznačeno i našim prarodičům? Jan 12, 31.32.

4. Co přikázal Bůh, aby lidé dosvědčili, že přijímají plán vykoupení, v němž jsou i oni zahrnuti? 3. Mojž. 1, 2.3.

Bůh nařídil oběti za hřích, aby si člověk stále připomínal hřích a aby jej s lítostí vyznal a dosvědčil, že věří v zaslíbeného Vykupitele. Měly padlému lidskému pokolení připomínat skutečnost, že hřích způsobil smrt... Musil svou ruku vztáhnout na život, který dává sám Bůh. Tehdy viděl po prvé smrt a věděl, že kdyby byl býval poslušný, nemusel zemřít on ani zvíře. Když zabíjel nevinné obětní zvíře, chvěl se při pomýšlení, že pro jeho hřích musí téci krev neposkvrněného Beránka Božího.

Poslušnost víry, nikoliv náboženské domněnky.

5. Jak projevil Kain a Abel své stanovisko víry? 1. Mojž. 4, 3.4.

6. Která skutečnost staršího znovu rozhněvala? V. 4b. 5.

7. Jak se zachoval Pán ke Kainovu odbojnickému smýšlení? V. 6.7.

Oba bratři postavili stejný oltář a přinesli svou oběť. Abel přinesl oběť ze stáda, jak Pán přikázal... Oheň s nebe spadl a oběť strávil. Ale Kain nedbal výslovného příkazu Páně a obě-

toval úrodu. Ale nebylo znamení, že by jeho oběť byla přijata. Abel prosil svého bratra, aby se přiblížil Pánu tak, jak si to on přál; ale Kain tím tvrději prosazoval vlastní vůli. Jako starší se domníval, že je příliš vznešený, aby se nechal napomínat svým bratrem, a opovrhl jeho radou.

8. Čeho se Kain dopustil, ačkoli s ním Pán předtím mluvil o jeho nesprávném chování? V. 8.

Kain svůj hřích neuznal, nýbrž stěžoval si na Boží nespravedlnost a choval ve svém srdci žárlivost a nenávisť k Abelovi. Ve zlosti svému bratrovi vyčítal a chtěl se s ním přit o to, jak s nimi Bůh nakládal: Rozum a svědomí mu pravily, že Abel má pravdu, ale zlobil se, že ten, který byl zvyklý dbát vždy jeho rady, nyní si dovoluje být jiného názoru a že s ním v jeho vzpouře nesouhlasí. V slepé vášni zabil svého bratra.

9. Jak zpupně odpověděl Kain Pánu, když se ho tázal na Abela? V. 9.

Krev bratra tvého ...

10. Jak obvinil Pán Kaina? V. 10.

11. Jaký trest stihl Kaina za jeho přečin? (V. 11. 12.

12. Jak naříkal Kain nad tímto oznámením? V. 13. 14.

13. Jak ukončil Kain boj mezi Bohem a sebou samým? V. 16.

Horší slova nemohla být řečena jemu ani jeho potomkům. Proto chťme vždy odpočívat ve stínu Všemohoucího. (Žalm 91, 1.)

14. Jakou zprávu o Abelovi nám podává apoštol Pavel? Žid. 11, 4.

„Ještě mluví.“ Od první vraždy nedaleko bran ráje uplynula tisíciletí; avšak spravedlivý život Abela nám dosud připomíná, abychom šli cestou přímou a úzkou, jež vede k životu věčnému, totiž abychom vždy ochotně poslouchali přikázání Božích.

Bůh s námi.

N. 29. Mar. 13, 31.
P. 30. Iz 32, 1. 2.
Ů. 31. Iz. 12, 2.
S. 1. Mat. 1, 23.

C. 2. 2. Kor. 8, 9.
P. 3. Jan 1, 29.
S. 4. Sk. 4, 12.
Z. s. 20.03.

10. úkol. — 4. června 1949.

Přátelství.

Základ a požehnání přátelství.

1. Co je základem přátelství? Př. 17, 17a; 1. Sam. 18, 1.
2. Která vnější okolnost nemá pro přátelství ceny? Př. 19, 4.
3. Čím se vyznačuje ten, kdo má přátele? Př. 18, 24a.
4. Jak by si měli být přátelé užiteční? Kaz. 4, 9. 10.

Když byl apoštol Pavel v římském vězení, vážil si velmi služby přátel a spojení s nimi, a nejbolestněji se ho dotklo, když se někteří z nich odvrátili od pravdy. Lukáš a Onezifor byli věrní přátelé. V. 2. Tim. 1, 16—18 podává krásnou zprávu o přátelství s Oneziforem. Také Priscilla a Akvilla byli věrnými apoštolovými přáteli. (Řím. 16, 4.)

5. V čem bychom měli následovat žalmistu? Jak se daří tomu, kdo chodí do špatné společnosti? Žalm 119, 63; Př. 13, 20.

Stálost v přátelství.

6. Co radí Písmo o stálém přátelství? Př. 27, 10a.
7. Uveď biblické příklady stálého přátelství! 2. Král. 2, 2, 4. 6; Rut 1, 16.

8. Které povážlivé příklady nestálosti v přátelství jsou znamenány? Mar. 14, 50; 2. Tim. 4, 16.

Pán Ježíš předpověděl útěk svých přátel a hodinu soužení. Lidské srdce touží v utrpení po soucitu, a tuto touhu cítil Spasitel v hloubi své duše. Avšak učedníci v oné chvíli spali a později všickni, opustivše ho, utekli. (Mat. 26. 56.) — To jsou slova, nad nimiž se musíme rdít hanbou a bolestí.

9. Jmenuj jednu příčinu nestálosti v přátelství s Kristem! Co je příčinou ztráty Otcovy lásky? 1. Jan. 2, 15; 2. Tim. 4, 10.

Kristus vzorem.

10. Koho pokládá Pán Ježíš za svého přítele? Jan 15, 14.

11. Jak silná byla Ježíšova přátelská láska? Jan 13, 1.

„Žehnající Spasitel je v blízkosti těch, kteří ho pro slzy ani nemohou poznat. Touží po tom, aby mohl uchopit naši ruku a vést nás, hiedíme-li naň v dětské důvěře. Jeho srdce je vždy otevřeno našemu zármutku, utrpení i našim starostem; obklopuje nás věčnou láskou a velkou dobrotou.“ Myšlenky šťastného života.

12. Uveď, jak vyjádřil Ježíš své přátelství! Jan 15, 15.

13. Jaké chování kárá Pán, vyvolil-li si někoho za svého přítele? 4. Mojž. 12, 8.

Pán spatřoval v Mojžíšovi více nežli proroka; neboť prorokům zjevoval se u vidění a ve snách, ale k Mojžíšovi mluvil tváří v tvář. Proto ho vzal pod svou ochranu. Pokáral Arona a Marii, poněvadž věděli, v jakém vztahu je k Mojžíšovi, a přece se neostýchali mluvit proti němu; potrestal proto Marii malomocenstvím.

14. Jak dokázal Spasitel svou převelikou lásku k nám? Jan 15, 13.

15. Co má činit ten, kdo přijímá požehnání přátelství? Mat. 26, 6—10.

Pán Ježíš odpověděl na reptání slovy: „Dobrý skutek zajisté učinila.“ Maria chtěla touto vonnou mastí pomazat mrtvé tělo Spasitelovo, ale učinila tak ještě za jeho života. Při pohřbu byla by tato vůně naplnila pouze hrob, ale nyní bylo potěšeno jeho srdce, když viděl jistotu její víry a její lásky ...

Čtení bible: Job 3—21.

Immanuel.

N. 5. 2. Mojž. 20, 7.
P. 6. Žalm 111, 9.
Ů. 7. 1. Kor. 6, 20
S. 8. 3. Mojž. 19, 30.

C. 9. Mat. 10, 40. 41.
P. 10. Řim. 13, 7.
S. 11. Ef. 5, 29. 30.
Z. s. 20.08.

11. úkol. — 11. června 1949.

Příkladné přátelství.

Věrnost přátel.

1. Kdy se setkal Jonata, syn Saulův, po prvé s Davidem? Jaký byl výsledek tohoto setkání? 1. Sam. 17, 57; 18, 1.

Jediná událost ihned spojila Davida s Jonatou: Jonata totiž vedením Božím přepadl téměř sám posádku Filištínských a zahubil ji. Byl jako David muž udatné víry a chladné odvahy.

2. Kterým činem chtěl Jonata přátelství upevnit? 1. Sam. 18, 4.

To byl šlechetný čin. Jonata byl v očích lidu rekem, a kdyby byl býval ctižádostivější, nebyl by se spřátelil s Davidem, známým všude svým rekovným činem, leč by se zřekl své proslavenosti. Tento přátelský svazek nebyl nikdy zrušen. Jonata byl k Davidovi vždy upřímný, ačkoli jeho otec se k němu choval nepřátelsky; David pravil o Jonatovi: „Vzácnější u mne byla milost tvá nežli milost přátelská.“ (2. Sam. 1, 26.)

3. Kde měl David později svůj domov, když zabil Golláše? Jak se choval David na královském dvoře? V. 2. 5.

4. Jaké pocity se zmocnily krále, ačkoli bylo Davidovo chování přímé? V. 8. 12.

Jonata se mohl Davida obávat právě tak, jako jeho otec. Byl dědicem trůnu. Ale nenalezneme při něm ani závist ani žárlivost, jen netajenou lásku a pravou upřímnost srdce. Toto nezištné a posvěcené přátelství bylo Davidovi nejsladší zemskou útěchou ve všech starostech a bolestech.

5. Jaká těžká zkouška dolehla na Jonatu? Jak se zachoval? 1. Sam. 19, 1. 2.

6. Jak se Jonata opět Davida zastal? S jakým úspěchem? V. 4—7.

Jonatův úkol nebyl snadný. Měl být věrný svému králi a otci a zároveň Davidovi. Jako tvůrce míru nasadil pro svého přítele i život. To je pravé přátelství. (1. Sam. 20, 30—33.)

7. Vylič loučení obou přátel, když Jonata oznámil Davidovi, že jeho otec mu chce ublížit! 1. Sam. 20, 41. 42.

Jonata se odevzdal tak do vůle Boží, že mohl o Davidovi bez hořkosti říci jako Jan Křtitel o Kristu: „On musí růsti, já pak se menšiti.“ (Jan 3, 30.)

Cena pravého přátelství.

8. Jaké radosti se dostalo utíkajícímu Davidovi, když Saul hledal jeho bezživotí? 1. Sam. 23, 15. 16.

9. Z jakého chvalozpěvu Davidova poznáváme, že nabyl nové důvěry v Pána? Žalm 11, 1—5.

10. Jaký byl Jonatův konec? 1. Sam. 31, 2.

Jonata trpěl převráceností svého otce. V době, kdy Saul usiloval o život Davidův, zanedbal obranu své vlasti, a Filištinští, kteří využili této okolnosti, podnikli boj proti Izraeli. Když

se Saul zřekl Pána, byl odkázán na své vlastní záměry; tak utrpěl se svým synem Jonatou porážku a smrt od Filištinských.

Davidova šlechetnost.

11. Jak nařikal David, když se dověděl o smrti Saula a Jonaty?
2. Sam. 1, 25. 26.

12. Jak pamatoval na své přátelství s Jonatou, když dosedl na trůn?
2. Sam. 9, 1—7.

Čtení bible: Job 22. — Žalm 9.

S námi Bůh!

N. 12. Jan 1, 45.
P. 13. Luk. 7, 22. 23.
Ú. 14. Mar. 6, 56.
S. 15. Mar. 9, 7.

Č. 16. 2. Kor. 5, 16.
P. 17. Kol. 3, 1. 2.
S. 18. Žid. 12, 1. 2.
Z. s. 20.12.

12. úkol. — 18. června 1949.

Jazyk — nástroj pravdy i klamu.

Moc jazyka.

1. Jakou moc má jazyk? Jaké mohou být výsledky jeho používání? Př. 18, 21a; 13, 3.

„Srdce rozumného moudře spravuje ústa svá.“ (Př. 16, 23.)
„Srdce spravedlivého přemýšlí co má mluvit, ale ústa bezbožných vylévají všelikou zlost.“ (Př. 15, 28.) „Kdo ostříhá úst svých a jazyka svého, ostříhá od úzkosti duše své,“ (Př. 21, 23.) a nejen duše své, ale i duše jiných. Držíme-li svůj jazyk na uzdě, dostává se nám hojných požehnání, směřujících k životu, ale zlo, následek neovládaného jazyka, způsobuje smrt.

2. Jak obžalovává apoštol Jakub nezkontrolovaný jazyk? Jak. 3, 6—8; 1, 26.

Jedině mocí Kristovou můžeme tento nezkontrolovaný úd podřídit vůli Boží.

Slovo — v pravý čas, na vhodném místě.

3. S čím je srovnáno slovo, promluvené v pravý čas? Př. 25, 11.

4. Jmenuj dobré výsledky takových slov! Př. 15, 1; 16, 24.

Zvykejme si mluvit příjemným hlasem, používejme čistých a správných rčení a dobrotivých, laskavých slov. Milá, přívětivá slova jsou duši rosou a tichým deštěm.

Snažíme-li se obrátit jiné od jejich zlých zvyků, musíme být sami velmi pečliví ve volbě svých slov. Budou buď vůní života k životu anebo vůní smrti k smrti. Káráme-li někoho anebo udílíme-li mu radu, nečiňme tak tvrdými a prudkými slovy, neboť ona nemohou vyléčit raněnou duši. Taková nerozvážná slova ducha jen dráždí a popouzejí bloudícího často k odporu.

5. Jaké následky má nepřívětivý a neupřímný jazyk? Př. 16, 28; 11. 9a.

6. Co nám radí apoštol o mluvení? Ef. 4, 29.

Neměli bychom vypustit z úst ani jedno nepromyšlené slovo. Se rtů Kristova následovníka nesplyne žádná pomluva, lehkomyslná řeč, mrzuté replání a nečisté nebo dvojsmyslné mluvení. Neodporujeme-li ihned takovým řečem, mohou být příčinou velkého hříchu.

Klam — ohavností.

7. Co praví Pán o těch, kteří nemluví pravdu? Př. 12, 22a.

„Pravda je z Boha; ale veškerý klam je ze satana, a kdo se nějak uchyluje s cesty pravdy, odevzdává se moci zlého. Není to snadné mluvit vždy jen pravdu. Jen tehdy můžeme mluvit pravdu, řídí-li naše myšlenky neustále ten, který je sám pravda.“
Myšlenky šťastného života.

8. Které duševní hnutí souvisí se lží? Př. 26, 28a.

9. Jaký konec očekává mluvícího lež? Zj. 21, 8; 22, 15.

10. Jakou odměnu obdrží věrný? Iz. 33, 15. 16.

11. Jak se má spravedlivý zachovat ke svým nečistým zvykům, kárá-li Pán tak vážně nevěrnost? Žalm 25, 16. 18. 20.

Správné použití jazyka.

12. Jaké nitro odhaluje opatrné mluvení? Př. 17, 27a.

13. Jaké je nebezpečí mnohého mluvení? Př. 10, 19.

14. Jaké napomenutí nám pomáhá řídit naši řeč? Kol. 3, 16. 17.

15. Na čí pomoc můžeme spolehnout, chceme-li dojít tohoto cíle? Iz. 50, 4.

Čtení bible: Žalm 10—50.

Podobni Jemu.

N. 19. Ez. 11, 19.

P. 20. 2 Tess. 1, 11. 12.

Ú. 21. Jan 9, 4.

S. 22. Jak. 4, 17.

C. 23. 2. Petr. 1, 5—7.

P. 24. Žid. 5, 8.

S. 25. Mar. 14, 3.

Z. s. 20.13.

13. úkol. — 25. června 1949.

Příklady správného a nesprávného života.

Božské povolání a lidská slabost.

1. Kdo byl vyslán jako první posel do ciziny? 1. Mojž. 12, 1.

Abraham musel zrušit svazky svého dřívějšího života, aby ho Bůh mohl vyzbrojit k svému velkému dílu. Vliv příbuzných a přátel byl by rušil výchovu, kterou chtěl Pán dát svému služebníku... Duchovní věci musí být přijímány duchovně, a jeho modlářští příbuzní nechápali jeho pohnutky a činy.

2. Jak zkoušel Pán Abrahamovu víru v zemi, do níž ho poslal? V. 10.

3. Jakou slabost projevil ve strachu Abraham, ačkoli chtěl Bohu cele sloužit? V. 11—13.

Za svého pobytu v Egyptě dokázal Abraham, že nebyl pro lidských slabostí a nedokonalostí. Zapřením toho, že Sára je jeho manželkou, projevil nedůvěru v Boží ochranu a nedostatek vznešené víry a odvahy, jimiž se jeho život vyznačoval.

4. Jaké lži dopustil se David k Achimelechovi, aby od něho dostal chleba? 1. Sam. 21, 2.

David nevěda kde by se ukryl, utekl ke služebníkovi Božím. Velekněz pozoroval ho s úžasem, když přišel spěšně a zdánlivě sám, s tváří ustaranou a utrápenou. Tázal se, co ho sem vede. Mladý muž měl strach, že bude nalezen, i obrátil se ve své tísní ke klamu. Vyprávěl knězi, že ho král poslal s tajným příkazem, který má být co nejrychleji vyřízen. Zde projevil nedostatek víry v Boha, a jeho hřích přivodil smrt velekněze. Kdyby byl David mluvil pravdu, byl by Achimelech věděl, co má podniknout pro záchranu jeho života. Bůh žádá, aby jeho lidé v největším nebezpečí zůstal pravdomluvný.

Odplata nevěrnosti.

5. Jak se omlouval Saul Samuelovi, když přinesl Bohu oběť, místo aby čekal na jeho pokyny? 1. Sam. 13, 11. 12.

Všechny omluvy, proč nejsme poslušní přikázání Božích, vedou snadno k sebeklamu.

6. Jak se uchýlil Saul v boji s Amalechem od příkazu Božího? 1. Sam. 15, 3. 8. 9.

7. Jak pozdravil Saul Samuele, ačkoli nesplnil radu Páně? V. 13.

8. Co se tázal Samuel, nevšímaje si Saulova pozdravu? Jaká neupřímnost byla ve slovech Saulových? V. 14. 15.

9. Jaké naučení bylo dáno prvním křesťanům, aby poznali, že mají být ve všem upřímní? Sk. 5, 1—11.

V bibli jsou pro nás zaznamenány nesčíslné příklady lži a jejich následků, a mají nám být výstrahou, abychom nesešli s cesty života.

Odměna věrnosti.

10. Jakou uspokojivou zprávu nám podáv mladém králi? 2. Král. 22, 1. 2.

Joziáš následoval svého děda Ezechiáše viry již ve svém mládí. Ezechiášovými rádci Micheáš a Ozeáš; Joziášovým rádcem by Helkiáš. Je pravděpodobné, že oba králové úspěch, že ochotně přijímali moudrou radu. větší zlo — modlářství, obnovil a zkrášlil c

11. Kterého mladého muže mohl apoštol P domím doporučit církvi? 1. Kor. 4, 17; 16,

V Písmě je mnoho zpráv o Timoteovi, ale zmínky, že by byl býval nevěrný. A přec často napomíná, aby těžkosti snášel jako dobrý bojovník Jezise Krista a aby nikdy nepustil se zřetele vznešený cíl, který má mít každý křesťanský kazatel.

12. Jak dokázal apoštol Pavel, že byl vždy upřímný ve věcech pravdy? 2. Tim. 4, 7. 8.

Za dlouhá léta své služby nebyl Pavel svému Spasiteli nikdy nevěrný. Nestyděl se nikdy za věc, kterou zastával, ať již byl mezi rozněvanými farizeji, křičícím zástupem anebo mezi námořníky troskotající lodi, nebo posléze ode všech opuštěn před Neronem. Jeho cílem bylo vždy sloužit cele Pánu a od tohoto cíle ho nemohl odvést odpor ani pronásledování. Posilou a oporou mu byla i jeho víra, která se stále silila a pročišťovala rozličnými oběťmi.

TEOLOGICKÝ SEMINÁŘ

(Pokračování příště.)

Církev adventistů s. d.

Cena 6,— Kčs.

Časopis „Bible a život“ vychází čtyřikrát v roce. — Majite a vydavatel: Církev adventistů s. d. — Odpovědný vedoucí J. Cepel. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Lodynská 30. — Celoroční předplatné Kčs 24,—. — Tiskne „Mladá fronta“, Praha II, Legerova ul. 22. — Vydáno 15. března 194 — Novinová sazba povolena Ředitelstvím pošt v Praze. — Dohlédací poštovní úřad Praha 123.

Knihovna Teologického semináře v Sázavě
S: ADE0001/49/2/A PC: 7517
Biblicke číslo III 1949/2

2044773075177